

Szeretném, ha szeretnének...

Tegnap töltöttem be a 17-et. Ma február 3-a van, egyedül töltöttem a születésnapomat. Kicsit elgondolkodtató, nem? Egy fiatal, 17 éves lány egyedül ünnepel. Gondolom, fogalmazódik benned a kérdés, hogy hol vannak a szüleim? a testvéreim? Van egy húgom és egy öcsém. Róluk ennyit, de a többit mesélem. Anyámmal és apámmal éltem 3 éves koromig. Nagyon szegények voltunk. Volt, hogy napokig nem ettünk. Emlékszem, egyszer apa hozott egy tányér ételt, letette azt asztalra és azt mondta: „itt van, egyél, ennyit tudtam kérni.” Mindennap megkérdeztem, ezt megehetem-e vagy holnapra van. Mindig figyelnem kellett, ne egyek túl sokat, maradjon anyáéknak is. Apukám 10 éves koromban meghalt. Felgyulladt. Mindenki balesetként emlegeti. De ez nem baleset volt. Hanem gyilkosság. Úgy érzem, az életem, mintha egy rossz horrorfilm lenne. Apukám nem volt jó ember, de én szerettem. Kiskoromban sokat ivott és verte anyámat, amit én napról napra végig néztem. Aztán egy kis pénztartozás miatt betörte egy székkel a szomszédunk ablakát, persze akkor is be volt rúgva. Az üvegszilánk beleállt egy kisgyerek fejébe. Súlyosan megsérült. Apukám többszörös visszaeső volt, így 5 évet kapott. Én és anyám papámnál költöztünk. Hiányzott az apukám! Évekig nem ettem rendesen, így beteg lettem. A szervezetem nem veszi fel úgy az ételt, ahogy azt egy egészséges emberé. Nagyon apás voltam és anyát hibáztattam, de a papa ott volt nekem. A papa megértett és szeretett engem. Anyukám akkor élte a fiatalkorát és sokat bulizott. Én ez idő alatt papával voltam. Mama is ott volt, de ő nem szeretett engem. Mindig lenézett, és volt, hogy meg is ütött. Lassacskán eltávolodtam anyámtól. Volt 1-2 mostohaapám, és szinte mindegyik vert engem. Papa ott volt, megvédett, hajnalok hajnalán értem jött. Idővel ő lett az apám, a családom. Rájöttem, hogy egyetlen emberben meg lehet találni egy egész családot. Apám, amikor 5 év után kiszabadult, összejött egy nővel, akinek 3 gyereke volt, 2 lány és 1 fiú. Járt hozzám az apukám, de én meg gyűlöltem, és nem foglalkoztam vele. Aztán egyszer kabát nélkül játszottam az udvaron. Meglátott és amikor fizetést kapott, vett nekem egy kabátot. Emiatt a felesége veszekedett vele és felgyújtotta az apámat. És hogyan? apukám aludt, benzint locsolt rá, kivette a nadrágjából a pénzt, felgyújtotta, lezárta a bejárati ajtót kívülről, és otthagya. Apukám a lángok miatt az ágyba ugrott, ahol ott voltak a gyerekek. Felkapta a láng őket, és apukám égve tette ki őket az ablakon. Emiatt súlyos sérüléseket szenvedett, kórházba került, napi 6 kisebb műtétje volt. Naponta lenyúzták a bőrét. Anyukám nem engedett be hozzá, mert azt mondta csúnya az arca és a teste. Nem tudtam elbúcsúzni tőle. Az első emlékem, mikor megszülettem, az róla van.

Hoztak ki a kórházból, tél volt és csúszósak voltak az utak. Megcsúszott, és én a levegőbe repültem, de ő elkapott. Igazából büntudatom van, hogy próbálta helyrehozni a hibáit szabadulása után, de én nem adtam esélyt rá. Fáj látni a többi gyereket, hogy milyen jó kapcsolatuk van a szüleikkel. Ez idő alatt anyának férje lett, mi pedig egy kis faluba költöztünk Túrricsére. Túrricsén éltünk, anyának a férje meg Pesten. Ez így ment egy darabig, de anyukámnak nem volt jó. Ezért anyukám és a két testvérem Pestre költöztek.

Én papával maradtam, mert csak ő tudott nekem segíteni lelkileg. Benne bíztam. Ő volt az az ember, aki megmutatta, hogy a világ nem csúnya és torz, hogy nem mindenki rossz. Próbáltam elképzelni apámat, miközben a nagymamával uborkát palántoltunk. Éreztem a jelenlétét, hogy ott van mellettem. Beszéltem hozzá. Azt hittem, hogy idővel jobb lesz. De ez csak a kezdet volt. Elmentünk pszichológushoz és megállapította, hogy súlyos traumát szenvedtem. Az agyam kitörli az összes jó emléket, ami valaha örömet okozott, így próbálja védeni magát a fájdalomtól. Halála után haragudtam rá, mert az agyam kitörölte a jó emlékeket, és nem emlékszem másra, csak a rosszra. Gyűlöltem, de hiányzott az apai szeretet. Ezután azt hittem nem lehet rosszabb. Majd egyik nap papa munkásokért ment, és őt is meggyilkolták! Ezt a rendőrök is elmondták a helyszínen, hogy nem baleset volt. Letolták az útról. Az egyik bátyám, papa és az egyik munkás volt a kocsiban. A bátyám a motorra tekeredett, és minden egyes csontja eltört, ő a baleset után 20 percet élt. Papa 3 métert repült a kocsitól, ő még 1 órát élt. Nem búcsúzhattam el tőle sem. A munkást lefizették, azt mondta, nem emlékszik semmire. Megszakadt a szívem, azt hittem nincs tovább, és bele fogok halni, ha ő nincs. Mert nélküle, úgy éreztem, nincs senkim, és véget ér a világ... nagyon sötéten láttam a világot. Kiszakítottak egy darabot belőlem, íme, egy seb, ami a mai napig nem gyógyul be. Teltek a napok, a hetek, aztán az évek, de a fájdalom nem csillapodott. Mamának viszonylag hamar lett új párja, és úgy érzem emiatt, hogy a szívem megszakad. 35 év együttélés után ezt tenni egy emberrel: szívtelenség. Apukámnak az anyja sosem szeretett, soha nem törődött velem. Azt sem tudja, melyik napon születtem. Úgy érzem, nincs családom. Meghalt akkor, amikor papa... Anyához kellett költöznöm. Rengeteg dolog történt az iskolában, szekáltak, rugdostak, mert egy roma lány vagyok és barna a bőröm. Kiközösítettek! Az egyik osztálytársam azt mondta: "te nem vagy ember, mert az embereknek fehér bőrük van." Sírtam és nem szóltam senkinek. Meg akartam ölni magam, úgy éreztem, nincs tovább. Aztán jött egy fiú... derült égből villámcsapásként jött az életembe. Ő megmentett. Miatta úgy érzem megérdemlem a szeretetet. Miatta SZERETEM MAGAM! Miatta színesebben látom a világot. Elképzeltem a jövőnket. Lesz egy kis házunk egy hatalmas réten 2 gyerekkel egy kislánnyal és egy kisfiúval hintákkal a kertben a

napsütésben, amíg a gyerekek hintáznak, mi ott nézzük őket... hát nem szép? végig rohantam az életemen. Szeretnék egy kicsit lelassítani, szeretnék szétnézni magam körül, szeretném azt gondolni, hogy örökké az a kisgyerek maradok, aki a papa kicsi unokája. De látva a világot, ahogy az emberek megcsalják egymást. A pénz elvakítja őket, ölnek és háborúk folynak. Tűz pusztít Los Angelesben. Az a kis tündéri világ hová lett, talán összeomlott volna? Amit felépítettem magam köré, az a napsütés, azok a pillangók, a virágok, talán semmi sincs már. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy időközben a világ megváltozott. Jószívűnek lenni a mai világban fájdalmas, hogy amit adsz, sosem azt kapod vissza. Ha őszinte vagy, hazugságot és fájdalmat kapsz. De én szeretnék kitűnni a sorból! Szeretném felvállalni a jó szívemet, akárhányszor összetörik majd, én újaragasztom! Szeretném megmutatni az embereknek, hogy nem minden ember rossz, hanem vannak jók is. Ahogy papa megmutatta nekem! Nekem is vannak terveim, mint minden embernek. De vannak félelmeim is, elég sok. Felálltam a padlóról, és félek, hogy újra visszaesek. Épp vizsga előtt vagyok. Félek, hogy nem sikerül és megbukom. Megbukom a vizsgán és az ígéretemet sem tudom betartani, amit papának ígértem: leszek valaki és jól fogok élni. Szeretném, ha a jövőben lenne egy biztos, jól fizető munkahelyem, két gyermek: egy lány és egy fiú. Szeretném, hogy a gyerekeim ne éljék át azt, amit én átéltem! Én mellettük állok majd és mindig megnézem a dolgokat az ő oldalukról. Szeretném megérteni a fájdalmukat, mert tudom, hogy nem védhetem meg őket mindentől! Azt akarom, hogy amikor visszagondolnak a gyerekkorukra, az jusson eszükbe, hogy mindent megtettem értük és jó gyerekkoruk volt! Nem akarom, hogy apa nélkül nőljenek fel, mert tudom milyen fájdalmas és egy életen át elkíséri az embert. Nekem megfelelési kényszerem van. Mert anyukám oszlopokat épített elém, és azt várta, hogy 10 évesen megmásszam azt! Anya elvárta tőlem azokat a dolgokat, amiket ő nem tudott megcsinálni! Azt várja, hogy én hegyeket mászzak, miközben ő egy széket nem mászott meg. Én úgy érzem, hogy az egyik felem békére talált. Megtalálta azt a fiút, aki mellett önmaga lehet, aki és nem ítél el. Teljesnek érzem magam. Végre nem csak egy eszköz vagyok az anyám boldogságához. Amikor elsőnek éreztem ezt, a szívbe markoló, de mégis szeretetteljes érzést, nem tudtam felfogni, mi ez. Nem tudtam kezelni. Azt hittem, hogy ez rossz és nem érdemlem meg, hogy valaki feltétel nélkül szeressen. Néha ez egy kicsit megijeszt. Ez a hatalmas érzés bennem. Sokszor teszem fel a kérdést magamban, hogy talán mástól függene a boldogságom? Annyira nagy ez az érzés bennem, hogy vajon ilyen nagy lesz az úr is utána? Én is sokat hibáztam. De a legfőbb hibám az az, hogy nem mondtam anyámnak, hogy elég. Ne rajtam élje ki a vágyait, ne nekem kelljen megvalósítani az ő álmait. Apámnak a rokonai sem szeretnek engem igazából. Sosem szerettek. Nem tudják hány éves vagyok. A

születésnapomra sem emlékeztek. Kicsit hátborzongató, nem? Egy lány, kinek nincs senkije. Akije volt, az meghalt. Nincs többé és nem is lesz már. Az élet furcsa, nem igaz? Van, akinek élnek a családtagjai, akik túl sokat is törődnek vele, és ő pont ezt nem szereti. Magamat kívülről látva viszont vágyom, sőt éhezem a szeretetre. Arra a szeretetre, amit a papám adott nekem. Őszintén, nem minden napom nehéz, de vannak napok, amikor belehalok a fájdalomban. Amikor úgy érzem, hogy ez nem megy tovább nekem, nem akarok már élni. De sosem adom fel. Ez nem én vagyok! Megmutatom anyámnak és azoknak is, akik nem vettek részt az életemben, hogy jobb vagyok és leszek, mint ők! Hogy elérjem az álmaim, ha addig élek is. És ezt mind nem haragból teszem, hanem hogy mindenki lássa, hogy bármilyen nehéz is, de meg lehet csinálni! És ennek mi lesz a következménye? Hogy nem maradsz úgy, nem leszel ugyanaz az ember, sőt a töredéke sem leszel annak, aki előtte voltál. Azt hiszem.

Egy újabb nap. Ma március ötödike van. Ezen a napon rájöttem egy dologra magammal kapcsolatban. Rájöttem, hogy az a hatalmas, nyomasztó, torokmarkoló érzés, amit évekig éreztem és cipeltem egy sebem miatt már nincs a közelemben, hogy már távolodom tőle. Tudom, hogy nem az én hibám volt, és ha ezt valaki nem hiszi el nekem, az nem az én emberem. Most már érzem, hogy az embereknek nem tudok megfelelni, mert nem mindenki szeretné az én oldalamat, van, aki nem akarja látni az igazságot. Én sem akartam. Évekig csak tűrtem és tűrtem. Tomboltak bennem az érzések: a fájdalom, a megértetlenség. Nem értettem, miért történt ez velem. Nem tudtam, mit tegyek, hogyan dolgozzam fel a feldolgozhatatlant, mert ami velem történt, arról így gondolkoznak manapság: traumát szenvedett el. Azt hittem, belehalok a fájdalomba. És rájöttem, hogy ez már így marad. Lesznek jobb napjaim, és lesznek olyanok, amikor úgy érzem, hogy nincs tovább. Örülök, hogy ennyit megértettem. Mert ezzel a maximumot elértem magammal szemben.

Érkezik egy még újabb nap. Ezen a napon (ma, 03.11-e van) egyenesen gyűlölöm a világot. Épp gyakorlaton vagyok, és azt érzem, a hiány belülről szénné éget. Hiányzik a szerelmem! Vele otthon érzem magam, nélküle meg úgy érzem, hogy semmi vagyok. 300 km van köztünk, de én kitartok, mégha nagyon nehéz is. Nehéz a dolgokra koncentrálni úgy, hogy csak órá tudok gondolni. Remélem ez a sok-sok kín és hiányérzet meghozza gyümölcsét, és évekkel később békés életünk lesz! Szarul indult a reggelem, és tudjátok mire gondoltam? Már csak 3 nap és úgy fogom érezni, hogy mindent megkaptam amire valaha vágytam. És hogy miért? VÉGRE TALÁLKOZUNK A BARÁTOMMAL!! Annyira örülök és izgatott is vagyok. Azt gondolhatjátok, hogy pár hónapja lehetünk együtt. De igazából 1 éve és 3 hónapja együtt vagyunk, és a vágy, a szeretet egyre jobban csak nő. Nem tökéletes a kapcsolatunk, de azt érzem, hogy a tökéletes kapcsolatot a tökéletlenségünk teszi tökéletessé.

Két nappal később olyan dolgot láttam, ami a szívembe vésődött, és azóta is mardos a hiány és 2 órája sírok. Láttam egy apa-lányát biciklizni tanulni. Igen, ez fájt nagyon. Csak rövid időre érezhettem apámat. Hiányzik az apa-lánya kapcsolat. Akarom az apai szeretet. Szeretnék apa kicsi hercegnője lenni. Lassan 18 évesen ez a legnagyobb vágyam. Mikor megláttam a lányt és az apukáját, elképzeltem apámat és engem, mikor kicsi voltam, hogy ő tanít meg, és nem papa. Hogy apa nem börtönbe van, hanem ott van velem. Fáj, hogy ez csak a képzeletembe valósult meg. Hiányzik az apukám.

Mellőztem kicsit az írást. Nincs hozzá semmi kedvem. Nehezen is megy. Elég mélypontomat éltem/élem mostanában. Nem igazán megy nekem ez az egész „életvidám lány-vagyok” dolog. Újra visszaestem. Az üresség felemészt, ez az érzés, amit apám és papám után érzek, szétszakít. Úgy érzem, nem megy ez nekem. És megint csalódtam egy olyan emberben, akiről azt hittem, hogy sosem bántana. Megtette. Megint. Ugyanazokat a köröket futjuk, és én úgy érzem, elfáradtam ebben az értelmetlen körözésben.

Április 13-a van. Kellett egy kis idő, amíg újra kedvem támadt élni. Eddig az érzéseimről írtam. Térjünk át egy kicsit más témára. Szeretnék tudni, hogy látom a világot? Gondold a helyembe magad, ennyi minden után te hogyan látnád a világot? Szeretnék festeni, rajzolni vagy valami hobbit találni, amibe temetkezhetek majd. Nem értek sok mindenhez. Sokszor tettem fel a kérdést magamnak: ki vagyok én? ki ez a lány, aki a tükör előtt áll? Szerinted nem rémisztő? Hogy minden ember más énedet ismeri? Van, aki úgy ismer, hogy visszahúzódo, de mégis kedves. Van, aki gonosznak lát, ridegnek és flegmának. Van, akinek felmelengeted a szívét csupán egy kedves mosolyoddal és a világ legkedvesebb embereként ismer téged. Fura, nem? Ennyi minden egyszerre bennem. Vajon tetszene nekik más énem is? Melyik vagyok én? Elképzelek egy világot, amiben nem ilyen gondolatok járnak a fejemben. Szeretnék az az ember lenni, akit szeretnek és becsülnek, de nem tudom, hogy hogyan legyek ez az ember. Nem tudom, melyik énem vagyok én. Egyiket sem érzem az enyémnek. Képzeld el, hogy egy füves réten vagy a semmi közepén, távol az emberektől, nyüzsgő világtól, a sok gondolattól, ami emészt – csak te vagy és a táj. Hát nem lenne csodás? Talán elképzelni sem tudod milyen az életem vagy mit érezhetek nap mint nap, de próbáld meg egy kicsit elképzelni, és átérezni, amit én érzek. És tudom, vannak emberek, akiknek rosszabb vagy másnak is rossz és ez nem versengés, de ez az én fájdalmam ez tesz azzá, aki vagyok. Nem kell ettől függeni, de ez is a részem és a részem marad örökké. Megváltoztam. Próbálok az a lány maradni, aki életvidám, nevet és mosolyt hoz mások arcára, de már nem igazán megy. Vagyis nem mindig. Eltaszítom az embereket, ha nem érzem magam jól, és nem hagyom, hogy segítsenek. Önbántalmazást csinálok ezzel. Tudom. Most pedig álljunk meg

egy percre és fújd ki magad. Relaxálj és gondolj bele, hogy ez nem egy krimi vagy egy képregény, amit éppen olvasol, hanem egy 17 éves lány eddigi élettapasztalatai, érzései, fájdalmai, amit így ismeretlenül tárt fel előtted. Milyen érzések vannak most benned? Szánalom? Sajnálát? Mint mindenki, aki tudja, hogy min mentem keresztül. Mindenki sajnál, de nekem nem kell mások sajnálata. Nem szeretném, hogy úgy nézzenek rám, hogy meghalt a papája, az apja, nincs senkije, magányos, rossz neki. Az akarok lenni, aki megmutatja, hogy lehetséges fájó lélekkel nagy dolgokat elérni!!

Mostanában amúgy elég sokat betegeskedem, 3 hete beteg vagyok folyamatosan, nem igazán tudok kigyógyulni belőle. Majd anyukámmal elmegyünk vérvételre, hogy mi lehet a gond. Sok gyógyszert szedek. Antibiotikum, fájdalomcsillapítók. Most ez így... á, lestrapált ez a betegség. A suliban meg kellene csinálnom a portfóliómat, de nem tudok bemenni, mert beteg vagyok. Vannak félelmeim is, mint minden embernek, és tudom, ez természetes, de te is belegondolsz ebbe? Hogy a dolgok, amiktől félsz természetesek? Hogy természetes félni? Sokan félnek egy adott dologtól, de mindenki fél valamitől? Én próbálok nem félni. Kérdezd meg magadtól, más is fél attól, amitől te félsz? Igen? Akkor miért szégyelled a félelmeidet? Én is sokszor teszem fel magamnak ezt a kérdést, utána máris jobb kicsit, erősebbnek érzem magam! Szeretnék adni mindenkinek, aki nehéz gondolatokkal és nehéz lélekkel él ebben a szar generációban egy kis motivációt az élethez, hogy éljenek, és ne csak létezzenek. Igazából sokszor bolyongok a gondolataim között. Sokszor felmerül bennem apám és a hozzá hasonló férfiak. Miért érzik jónak, ha megütnek egy nőt vagy rosszabb esetben vernek? Miért nem szégyellik? Vagy nem tudom miért ilyenek a férfiak? És tudod, van, akinél ez a normális. Hogy ha valamit nem jól csinál a gyerek, „no, pofozd meg, majd megtanulja”-megoldás jön, az ilyeneknél a gyerekverés is egyfajta “nevelés”, ezzel akarják jó útra téríteni a gyereket. De nem gondolnak bele, hogy ezzel nem azt adják neki, hogy ezt és ezt nem szabad, hanem hogy ő is ezt csinálja majd a gyerekével. Mit gondolsz erről? Mi a véleményed? Belegondoltál már, hogy sok gyerek úgy nő fel, hogy kap egy rossz jegyet és otthon csattan a pofon? Nem szobafogság nem telefonszünet vagy tv, vagy esetleg számítógép. Pofon vagy rosszabb esetben övvel verik. Es ezekből a gyerekekből lesznek a romlott emberek. Akik csak bántani tudnak, nem értik meg magukat és nincsenek kibékülve önmagukkal. Ha esetleg apa vagy es ezt olvasod. Szeretném elmondani, hogy ne mond a lányodnak, hogy csak szeretetből kiabálsz vele vagy szeretetből bántod meg. Mert utána a lány olyan fiukhoz fog fordulni, akik bántják es ennek ellenére is velük fog maradni, mert te azt mondtad neki: aki szeret, az bánt. Ez nem így van, a szeretet nem fájdalmas. Aki szeret, az nem bánt szándékosan. Tudom, mert én is tapasztaltam mindkét oldalt. AKI SZERET, AZ

MEGBECSÜL! ezt add át inkább a lányodnak. És szeretnék leírni ide egy idézetet, amit minden férfinak fel kellene fognia és követnie: „Egy FÉRFI sosem bánt egy nőt. Légy óvatos amikor megríkatsz egy nőt, mert Isten számolja a könnyeit!” A nőnek a férfi tenyerén van a helye, nem pedig a talpa alatt! Remélem a legtöbb ilyen férfi észhez tér és bocsánatot kér az adott nőtől. És a gyerekek, akik ebben nőnek fel, sérült lélekkel lépnek világba, és a szülei traumáit hordozzák, amit vagy feldolgoznak vagy sem.

Szerinted milyen lehet a mennyország? Hiszel benne? Én nem tudom hiszek-e. De az biztos, hogy reménykedem. Halálfélelmem van, nem tudom létezik-e ilyen szó, de rettegek a haláltól, és ha belegondolok, hogy többé nem kelek fel vagy meghalok, és vége, nincs tovább, a szívem a torkomba szökik és a sírás kerülget. Rettegek a haláltól. Talán azért van, mert aki fontos volt, az meghalt vagy nem tudom, de ezt szeretném elhagyni, mert erről a témáról nem igazán tudok beszélni most. Neked voltak álmaid? Amiket el akartál élni? Sikerült? Mert nekem a fele igen. És vannak még, de nem érzem ezzel kapcsolatban ugyanazt. Hogy ezt akarom még... néha úgy érzem, a vesztembe rohanok. Kicsit erős megfogalmazás, de érzem, nekem ez a vesztemet jelenti. Hogy olyanba rohanok, amit nem szeretek csinálni, vagy nem tudok, vagy nem akarok. Rendezgetnem kell a jövőmet, a gondolataimat, az elvárásaimat. Mi az, amit te elvársz az élettől? Én szeretnék festeni, alkotni, írni. Írni? Ebben dolgozni, amiben most, olyat csinálni, amit szeretek. Te azt csinálod, amit szeretsz? Képzeld el, mennyire csodálatos lenne, ha a kislányoddal együtt vászonképet festetek, főztök és a férjed a kisfiaddal focizik az udvaron a tűző napon. Nem csodás? Én ennyit kérek az élettől, ennyit szeretnék. Szeretném, ha a fájó lelkem megpihenhetne, megváltást szeretnék a fájó lelkemnek.

Ez az én életem, ezek az én tapasztalataim. Ezt tudtam nyújtani. Köszönöm, hogy elolvastad!